

סיכום לפרק "האשה שנפלו"

אם כן יש טעם מיוחד ("שבח בית אביה") שלא תמכרם האשה.

פירות המחוברים לקרקע, בשעת נישואין – הפירות הם לבעל, ובשעת גירושין – הפירות הללו לאשה, והיפך הדברים לגבי פירות תלושים. כל הוצאות שהוציא הבעל על נכסי אשתו אין מחשבים אותם כנגד הכנסות, אלא מה שהוציא הוציא ומה שנהנה נהנה. מלבד במקרה שהוציא הוצאות ולא נהנה כלום, שנשבע כמה הוציא ונוטל הוצאותיו.

אגב הדברים הוסברו גם ההבדלים בין שעבוד הנכסים לכתובת אשה ושעבודם לכתובת יכמה. בכתובת אשה תקנו חכמים שלכתחילה לא ייחד הבעל כלים וכיוצא בהם לפרעון כתובתה אלא יהיו כל נכסיו משועבדים לכך, שיש בכך תועלת לשניהם. ומשום כך יכול הבעל למכור נכסיו, אלא שיש לאשה עליהם שעבוד משעת הנישואין. ואין כן ביכמה, שכל נכסי הבעל הראשון משועבדים לגמרי לכתובתה, ואין היבם רשאי למוכרם בכל מקרה.

לענין זכות האשה בנכסי מלוג סוכם, כי שומרת יבם שנפלו לה נכסים, לכל הדעות, יכולה לעשות בהם כרצונה לפני הנישואין, ואין היבם יכול לעכב. הוא הדין בארוסה שנפלו לה נכסים לפני האירוסין. ארוסה שנפלו לה נכסים בהיותה כבר מאורסת, אין לה לכתחילה למכור ולתת אותם, אבל אם מכרה ונתנה מה שעשתה – עשוי. ואילו אשת איש אינה רשאית למכור ולתת נכסי מלוג, ואם העבירה אותם לאחרים – הבעל מוציא אותם מידי המקבלים. דברים אלה אמורים ב"נכסים הידועים לבעל", שהיו ברשות האשה בשעת הנישואין, אבל אם נפלו לה נכסים בירושה במקום רחוק – היא רשאית למכרם ולתתם.

את כספי מלוג של האשה משקיעים בקרקע, שגוף הקרקע יהא שייך לאשה ופירותיה לבעל. אבל נכסים שאין גופם מתחדש כל ההנאה מהם היא בגדר פירות, והבעל משתמש בהם אף אם לבסוף הם כלים לגמרי. נכסים שאינם עושים פירות נמכרים וקונים בדמיהם נכסים העושים פירות, אלא

